

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5873/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นายอาทิตย์ สุกุลธรรม ผู้ร้อง นาย ท. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 54, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 92, ป.วิ.อ. มาตรา 134/1, ป.วิ.อ. มาตรา 134/4, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความให้รัฐจัดหาทนายความให้" ซึ่งปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและแจ้งสิทธิให้จำเลยที่ 1 ทราบแล้วและสอบถามเรื่องทนายความหรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน จำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ จำเลยที่ 1 ต้องการให้มารดาผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้จัดหาทนายความให้ คงจัดให้มารดาจำเลยเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติมาตรา 134/4 วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะจัดหาหรือไม่จัดหาทนายความให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่ลงให้ศาลต้องกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีทั้งการเพิ่มและการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี เมื่อเพิ่มโทษหนึ่งในสามแล้วลดโทษหนึ่งในสามจะเป็นโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า ส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงไม่เพิ่มและไม่ลดโทษ มีผลทำให้จำเลยต้องโทษจำคุก 10 ปี ไม่ชอบด้วย ป.อ. มาตรา 54 ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 83, 91, 92, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิบอาวุธปืน ลูกกระสุนปืน และเศษรองลูกกระสุนปืน ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ตามกฎหมาย จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาที่มีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และข้อหาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นให้การปฏิเสธ แต่รับว่าใช้อาวุธปืนยิงทำร้ายผู้เสียหาย และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นาย อ. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 25,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ต่อมาผู้ร้องแถลงว่าได้รับเงินค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จำนวน 25,000 บาท จึงไม่ติดใจเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 อีกต่อไป ขอลงคำร้อง ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจและฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 16 เดือน รับอาวุธปืน ลูกกระสุนปืน และเชอร์ล็อกกระสุนปืนของกลาง ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เมื่อส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงเห็นสมควรไม่เพิ่มโทษและไม่ลดโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 54 เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วเป็นจำคุก 10 ปี 8 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้โต้แย้งในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 กับนาย อ. ผู้เสียหาย รู้จักกันมานานประมาณ 10 ปี และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน แต่ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายให้ข้อมูลต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าจำเลยที่ 1 มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษ จำเลยที่ 1 จึงถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดี เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 โกรธเคืองผู้เสียหาย ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 นั่งโดยสารมาในรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ขข xxxx ที่จำเลยที่ 2 คนรักของจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับ เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถผ่านร้านหมูกระทะที่เกิดเหตุซึ่งตั้งอยู่ริมถนน จำเลยที่ 1 บอกให้จำเลยที่ 2 จอดรถแล้วจำเลยที่ 1 ลงจากรถไปยืนบริเวณหน้า

ร้านและใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในร้าน 2 นัด กระสุนปืนนัดแรกไม่ถูกผู้เสียหาย กระสุนปืนนัดที่สองถูกผู้เสียหายบริเวณต้นขาข้างซ้ายด้านหลัง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 เซนติเมตร จำนวน 2 แผล ผลเอกซเรย์ไม่พบกระดูกหักและไม่พบสิ่งแปลกปลอมค้างด้านใน หลังเกิดเหตุพันตำรวจตรี จ. รองสารวัตรสืบสวนสถานีตำรวจเมืองชลบุรี และพันตำรวจโท ศ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจเมืองชลบุรี กับพวกเดินทางไปที่ร้านเกิดเหตุ พันตำรวจตรี จ. คุมภาพจากกล้องวงจรปิดบริเวณรอบ ๆ ร้าน แล้วติดตามไปจับกุมจำเลยทั้งสอง โดยจำเลยที่ 1 พาพันตำรวจตรี จ. ไปตรวจยึดอาวุธปืนที่ใช้ก่อเหตุและนำไปทิ้งไว้ในป่าหญ้าข้างถนนซอยกลบ้อมค่ายเป็นของกลาง ส่วนพันตำรวจโท ศ. ตรวจดูภายในร้านพบลูกกระสุนปืนริวอลเวอร์ (ทองแดงหุ้มตะกั่ว) ขนาด .38 จำนวน 1 ลูก และเศษรองลูกกระสุนปืนริวอลเวอร์ (ทองแดง) 1 ชิ้น บนพื้นไม้กระดานบริเวณเก้าอี้พลาสติกที่ผู้เสียหายนั่งขณะจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงเข้ามาในร้าน เมื่อผู้เสียหายได้รับการรักษาอาการบาดเจ็บแล้วเข้าไปให้ถ้อยคำต่อพันตำรวจโท ศ. ในวันนั้น ต่อมาในช่วงคำของวันนั้นพันตำรวจตรี จ. นำตัวจำเลยทั้งสองพร้อมอาวุธปืนของกลางส่งมอบให้พันตำรวจโท ศ. ซึ่งแจ้งข้อหาตามฟ้องแก่จำเลยทั้งสอง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ และพาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยทั้งสองไม่เคยได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน สำหรับความผิดมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน และความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษและยกฟ้องจำเลยที่ 1 ตามลำดับ ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนจำเลยที่ 2 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้อง ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 มีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย ไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพในการทำลายล้างสูงและสามารถก่อให้เกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตได้โดยง่ายยิงผู้เสียหายซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติกในระยะห่างประมาณ 5 ถึง 6 เมตร 2 นัด ติดต่อกัน กระสุนปืนนัดแรกไม่ถูกผู้เสียหาย กระสุนปืนนัดที่สองถูกผู้เสียหายบริเวณต้นขาข้างซ้ายด้านหลังซึ่งตำแหน่งที่ถูกกระสุนปืนนัดนี้อยู่สูงในระดับเดียวกับพนักเก้าอี้ หากผู้เสียหายไม่ลุกขึ้นหลบหนีเสียก่อนกระสุนปืนนัดนี้ต้องถูกบริเวณลำตัวของผู้เสียหายอันเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกายซึ่งหากรักษาไม่ทันท่วงทีอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายแล้ว ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ที่ว่า จำเลยที่ 1 ยิงผู้เสียหายก่อนยิงพูดให้ผู้เสียหายรู้ตัวแล้ว แต่เป็นเพราะผู้เสียหายหันหลังวิ่งไปทางหลังร้านซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับจำเลยที่ 1 ยิงปืนลงพื้นพอดี กระสุนปืนจึงกระเด็นไปถูกผู้เสียหายนั้น เห็นว่า หากจำเลยที่ 1 ยิงปืนลงพื้นจริงเมื่อพันตำรวจโท ศ. ซึ่งเดินทางไปตรวจที่เกิดเหตุทันทีหลังจากได้รับแจ้งเหตุจะต้องตรวจพบร่องรอยกระสุนปืนที่พื้นร้านซึ่งเป็นไม้กระดานบ้าง แต่พันตำรวจโท ศ. เบิกความว่า ไม่พบร่องรอยกระสุนปืนที่พื้นร้าน พบแต่ลูกกระสุนปืน 1 ลูก กับเศษรองลูกกระสุนปืน 1 ชิ้น และหากเป็นเพียงการยิงผู้เสียหายที่ 1 ก็มีโอกาสมิฉะนั้นทิศทางการยิงที่ผู้เสียหายนั่งอยู่ เช่น ยิงขึ้นฟ้าหรือยิงลงพื้นหน้าร้าน เป็นต้น ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ในเรื่องยิงผู้เสียหายจึงไม่ประกอบด้วยเหตุผลอันจะพึงรับฟังได้ และที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า คดีนี้มีอัตราโทษสูง พนักงานสอบสวนไม่จัดหา

ทนายความร่วมรับฟังการสอบสวน การสอบสวนจึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้" ซึ่งปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและแจ้งสิทธิให้จำเลยที่ 1 ทราบแล้วและสอบถามเรื่องทนายความ หรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน จำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ จำเลยที่ 1 ต้องการให้มารดาผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้จัดหาทนายความให้ คงจัดให้มารดาจำเลยเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติมาตรา 134/4 วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะจัดหาหรือไม่จัดหาทนายความให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด และศาลก็มิได้รับฟังคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มาลงโทษจำเลยที่ 1 หากแต่พิจารณาพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบแล้วจึงพิพากษาลงโทษ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นนั้น ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่ลงให้ศาลต้องกำหนดโทษ ที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีทั้งการเพิ่มและการลดโทษที่จะลงให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี เมื่อเพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 จะเป็นโทษจำคุก 13 ปี 4 เดือน เมื่อลดโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จากผลที่เพิ่มแล้วจะเป็นโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน ผลของการเพิ่มและลดโทษจึงไม่เท่ากัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า ส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงไม่เพิ่มและไม่ลดโทษ มีผลทำให้จำเลยต้องโทษจำคุก 10 ปี ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 54 ซึ่งเป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามแล้ว เป็นจำคุก 13 ปี 4 เดือน ลดโทษหนึ่งในสาม คงเหลือโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน เมื่อรวมโทษของจำเลยที่ 1 ทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุก 8 ปี 18 เดือน 20 วัน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

## องค์คณะ

อุทัย โสภานิชิตี · อีรพงศ์ อุ่นชัย · กรวรรณ อาธารมาศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5873/2567>